

8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen) spurgte, om jeg betragtede Kunst-sager, Malerier o. s. v. som Formuegenstande, der kunde beskattes, maa jeg sige, at det falder for mig omtrent ind under den samme Betragtning. Jeg kan ikke være med til det, fordi det er praktisk uigennemførligt. Man kan samle paa Diamanter, paa Bøger, paa Malerier, paa Frimærker, og hvad man vil, men hvorledes skal det være muligt for Finansministeren at konstatere, hvad disse Genstande er værd? Hvorledes skulde det være muligt for Finansministeren at trænge ind i Husene og konstatere, hvad Malerier, der hænger paa vedkommende Mands Vægge, er værd? Hvis man svarer, at det skal gaa efter Brandassurancen, kan jeg dertil sige, at den er ikke nogen somhelst Maalestok for, hvad de paagældende Sager kan være værd, for er de meget kostbare, vil man absolut ikke assurere dem, da de paagældende meget godt ved, at Faren for Ildsvaade er meget ringe her i Hovedstaden, idet der saa at sige aldrig brænder saadanne Malerier, og desuden lader de sig meget nemt fjerne. Det samme gælder med Hensyn til, hvad det ærede Medlem for det konservative Folkeparti sagde om, at jeg skulde forsøge at gaa til en Omsætningsafgift paa Malerier eller til en Formueforøgelsesskat paa Malerier. Jeg tror ogsaa, det ærede Medlem nævnedes Antikviteter. Nu hænger der et Maleri paa min Væg, og det har hængt der i 20, 30, 40 Aar, maaske ogsaa i min Faders eller Bedstefaders Tid. Der kan jo være Slægter, hvor man har saadanne Malerier fra lang, lang Tid tilbage. Hvad mener nu det ærede Medlem, at dette Maleri er værd, og hvordan vil han faa konstateret, at man faar mere for det, end det er værd? Han kan virkelig ikke vide, hvad min Tipoldfader eller Bedstefader eller Fader har givet for det Maleri. Det er selvfølgelig ganske umuligt at Eks. at konstatere, hvilken Formueforøgelse der saaledes indvindes. Begge disse Forslag er sikkert velmente. De gaar ud fra en sømnelig Misundelse overfor dem, som har de store Samlinger af Malerier, Antikviteter og lignende, og som anlægger Formuer deri og saaledes slipper for Skatten; men for det første vil jeg gerne sige, at man er vant til at betragte store Malerisamlinger som værende af en vis kulturel Betydning for Landet. For nylig aabnedes der en stor Malerisamling, som maaske var flere Millioner Kroner værd, og jeg har kun set Ros over den Mand, der har samlet disse Malerier, og Ros over, at han aabnede Samlingen for Publi-

kum. Skal denne Malerisamling nu beskattes? Ja, jeg vil dertil sige, at for det første gavner Manden sit Land ved at have disse gode Billeder udstillede, og for det andet beskatter han sig selv, thi hvis Samlingen er 3 Mill. Kr. værd, mister han Renten af de 3 Mill. Kr. hvert Aar. Han kan nu være nok saa rig, der er dog ikke stor Fornøjelse ved at miste en, saadan Sum, men for mig er ikke andet afgørende end dette, at det ikke er muligt at indbringe disse Genstande under en rimelig Beskatning. Det er Samlinger og Indbø ikke egnede til, og jeg vil henstille til ærede Medlemmer, som ønsker at læse noget om denne Sag, som jeg synes er meget værdifuld, at læse den norske Kommissionsbetænkning om disse Spørgsmaal. Den var netop nedsat for at undersøge Muligheden af at beskatte Indbø, Malerier o. s. v., hvad dertil hører, og den var sammensat af Mænd, der vist, da de gik ind i Kommissionen, i høj Grad var stemte for at komme til et positivt Resultat, men de kom til det stik modsatte Resultat, nemlig at det var umuligt, uensigtsmæssigt, ubilligt at gennemføre en saadan Beskatning ikke mindst overfor Huse eller Hjem, som med Omhu havde samlet Fædrenes nu kostbare Møbler, og som man vilde paalægge ganske urimelige Byrder ved pludselig at anvende denne Beskatningsform overfor dem.

Som sagt, jeg kan ikke være med til noget af disse Forslag af den Grund, at de synes mig uigennemførlige. Jeg tror hermed ogsaa at have besvaret det væsentlige af, hvad det ærede Medlem fremførte, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne. Næsten alle de Spørgsmaal, han har berørt, var allerede berørte tidligere. Han berørte Spørgsmaalet om denatureret Spiritus og sagde, at hans Parti nu som før var imod, at det gjordes afgiftspligtigt. Det ærede Medlem skulde læse den Forhandling, der blev ført i sin Tid, og hvad hans Partis Ordfører den Gang sagde om, hvilke Vanskeligheder der vilde komme for Haandværk og Industri, hvis man gik til en Beskatning af denatureret Spiritus, saa vil han se, hvor højt den Gang Forhandlingen gik, og hvorledes det erklæredes, at det var ganske umuligt for Finansministeriet at gennemføre den Bestemmelse, som Loven indeholder. Ikke desto mindre kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at det er gaet ganske glat. Vi har udmærket kunnet klare det med de Bestemmelser, vi havde. Der er ikke med Hensyn til denne Beskatning gjort Indvendinger gældende med nogen Styrke overfor Finansministeriet, saa Erfa-